

VAINAJIEN AUTTAJAT

Pekka Ervastin esitelmä 25.11.1928

Kun totuudenetsijä muinaisina aikoina oli valmistanut itseään sillä tavalla, kuin viime kerralla koetimme kuvailla, kun hän siis sitä kuvausta kuolemasta, minkä oli mysterioissa saanut joko, niinkuin viime kerralla sanottiin, draamallisissa mysterioissa tai sitten luolassa yksityisissä näyissä, oli mietiskellyt niin, että hän yöruumiissaan, nukkuessaan, eli uudestaan läpi koko kuoleman draaman, silloin hän oli saavuttanut sen, jota Salainen Veljeskunta oli koko tällä treenauksella tarkoittanut, silloin hän itse asiassa oli saavuttanut kyvyn kuolla ja silti elää. Hän oli silloin aivan toisenlaisessa asemassa, kuin tavalliset ihmiset, jotka kuollessaan kadottivat tajuntansa ja heräävät sitten toiseen olotilaan kuoleman tuolla puolen: hän ei tarvinnut kadottaa tajuntaansa, kun kuolema lähestyi, vaan hän pysyi hereillä ja erkani ruumiistaan itsetietoisena. Ja silloin hän myöskin oli saavuttanut erään toisen asian, nim. sen kyvyn, jota varten taas tämä toinen tarkoitus oli tarkoitettu, nim. kyvyn tehdä työtä myöskin kuoleman jälkeen, auttaa ihmiskunnan kehitystä ja siis, niinkuin olemme näissä esitelmissä puhuneet, vaikuttaa kulttuurivoimana kuolemanjälkeisessä elämässä. Nyt ei siis hänellä kulttuurityö ollut rajoittunut ainoastaan tähän näkyväiseen maailmaan, vaan hän saattoi tehdä työtä myös kuoleman tuolla puolen. Ja mikä se työ silloin oli? Sitä työtä oli monta laatua, niinkuin sitä tänäpäivänä on monta laatua. Meidän kävisi tietysti hyvin pitkäksi kuvata kaikkia erilaisia työn mahdollisuuksia, mutta tahdon mainita erään työn, joka oli hyvin läheinen ja joka koski toisia vainajia.

Nyt on huomattava, että työ kuoleman tuolla puolen ei suinkaan yksinomaan koske vainajia, vaan myöskin täällä fyysillisesti eläviä ihmisiä ja olosuhteita. Mutta se työ, mihinkä

tuommoisia treenatuista ja vihityistä opetuslapsia, jotka osasivat, niinkuin sanomme, kuolla itsetietoisesti, heti kutsuttiin ja joka oli kaikilla edessä, oli vainajien auttaminen. Ja tämä vainajien, kuolevien ja kuolemanjälkeisessä elämässä elävien auttaminen, oli kolmenlaista, jos tahtoisimme suurissa piirteissä sitä kuvata. Ensin se heidän apunsa koski niitä vainajia, jotka olivat kuoltuaan pelonsekaisessa tilassa, ja voidaan sanoa, että noiden auttajien työ kohdistui erittäin paljon juuri siihen, että kuolleita pelastettiin pelosta. Muinaisina aikoina varsinkin oli hyvin tavallinen sattuma, että ihminen kuoli äkkiä, väkivaltaisen kuoleman joko sodassa tai taistellessaan petoja vastaan tai murhattuna tai onnettomuustapauksessa. Hyvin usein ihmiset sillä tavalla kuolivat, ja tämä kuoleminen tuollaisissa olosuhteissa oli omiansa saamaan aikaan erään ilmiön, joka tietysti toistuu tänäkin päivänä niiden suhteen, jotka sillä tavalla sattuvat kuolemaan, varsinkin muutamanlaisissa onnettomuustapauksissa ja murhissa, mestauksissa, ym. Ilmiö oli se – ja se kuuluu aivan läheisesti inhimilliseen psykologiaan – että kun kuolleen viimeiset hetket tuommoisessa tapaturmaisessa tai äkillisessä kuolemassa ovat olleet vaikeat tai niiden edellä on käynyt vaara, joka on pelottanut tai itse kuolema on ollut tuskallista ja vaikeaa, niin tämä on luonnonmukaisesti vaikuttanut kuolevan mielikuvitukseen, niin että hän ei pääse irti niistä viimeisistä ajatuskuvista. Otan vaikka esimerkin meidän oloistamme. Jos sattuu niin, kuten joskus sattuu, että ihminen palaa kuoliaaksi tullessa, että hän on palavassa talossa ja koettaa pelastaa itsensä, hän juoksee ikkunan luo, mutta ei uskalla hypätä alas ja taas oven luo, mutta kun hän avaa sen, on siellä savua, ja taas hän juoksee ikkunan luo ja sieltä jälkeen oven luo ja tätä hän tekee monta kertaa, niin hän on äärettömässä tuskassa, ja jos hän koettaa pelastaa itsensä hyppäämällä alas ja silloin murskautuu tai hän kuolee savuun, niin kummassakin tapauksessa on hänen mielikuvituksensa ottanut niin voimakkaan vaikutuksen vastaan, että hän ei pääse siitä irti, niin että kun hän on vielä

eetteriruumiissaan toisella puolen ollen kuitenkin vielä maan piirissä, hän yhä näkee nuo viimeiset hetkensä: tuli syttyy, hän koettaa pelastaa itsensä, hän hyppää alas ja murskautuu, jolloin hän herää, mutta heti taas uudestaan alkaa elää samat asiat, ja se toistuu yhtämittaa. Se on luonnon ilmiö, jolle ei voi mitään. Ihminen on semmoinen olento, ettei hän jaksakaan hillitä mielikuvitustaan, hän ei sitä osaa, ja luonto on kyllä tahtonut, että ihmisen mielikuviutus heräisi vilkkaammaksi ja luonto ei siis suojele silloinkaan, kun mielikuviutus lentää ikävään suuntaan. Muinaisina aikoina ei mielikuviutus ollut ehkä yhtä vilkas, kuin nyt, mutta joka tapauksessa ihminen eli tuossa yhtämittäisessä pelon ja tuskan tilassa kuoleman jälkeen, ja ei mikään muu voinut häntä auttaa, kuin toinen ihminen, joka saattoi tulla hänen luokseen ja herättää hänen huomionsa. Ja sehän on vielä tänäpäivänä vaikeaa, sillä ihminen, joka on tuossa tuskassa, ei näe ja kuule mitään, hänelle ei voi selittää mitään, ja kestää kauan, ennenkuin hän kuulee. Ihminen, joka on oppinut vainajien auttajaksi, saa tavallisesti tuommoista työtä, hän saa ruveta auttamaan niitä, jotka ovat äkillisesti kuolleet, esim. sodassa kaatuneet, sillä he yhä jatkavat taistelua kuoleman tuolla puolen. Olen kuullut, että jotkut niistä, jotka olivat mukana maailmansodassa, näkivät yläpuolellaan ilmassa taistelua; ne jotka olivat kaatuneet, jatkoivat yhä ilmassa turhanpäiväistä taistelua. Ja auttajilla on työnä pelastaa ihmissieluja tuskasta.

Sitten toinen kohta, jossa auttajat saivat oppia vainajia auttamaan, oli yhteydessä eri uskontojen kanssa. Nythän on aina ollut useamman laatuksia uskontoja maan päällä ja siis erilaisia uskomuksia kuolemanjälkeisestä elämästä, sillä uskonnoissa ovat nuo olot kuoleman jälkeen esitetyt peitetysti. Se kuvaus, joka mysterioissa annettiin, oli yksityiskohtaisesti tosiseikkojen kanssa yhtäpitävä, mutta uskonnoissa kuolemanjälkeinen elämä on hyvin epäselvästi kuvattu, joten ihmiset ovat voineet kasvaa hyvin erilaisiin käsityksiin sen suhteen, mikä heitä odottaa kuoleman jälkeen. Tiedämme, että meidän kristinuskossa on ollut ja vielä on

erinomaisen suurena tekijänä tuo hirmuinen ja järjetön usko ijankaikkiseen piinaan ja helvettiin, vaikka historiallisesti on todistettavissa, että se siinä ja siinä kirkolliskokouksessa päätettiin opettaa uskontona. Se on saanut paljon pahaa aikaan toisella puolen. Ja kaikissa uskonnoissa on ollut käsitteitä helvetistä, aina on uskottu, että ihmistä odottaa helveti, jos hän on ollut paha maan päällä. Se on yhteinen piirre, mutta ei juuri missään ole ajateltu sitä niin loppumattomaksi ja hirmuiseksi, kuin n.s. kristinuskossa, rakkauden uskossa.

Kun näin oli kaikenlaisia käsityksiä kuolemanjälkeisestä elämästä ja ihmiset kuolivat määrätyn laisilla käsityksillä, oli välttämätöntä, että heidät toisella puolen otettiin vastaan, arvosteltiin ja tuomittiin heidän uskontojensa mukaisesti ja johdettiin piinantilaan, puhdistustilaan, joka oli heidän uskontojensa mukainen ja myöskin autuuteen, joka vastasi heidän käsitystään. Ja ihmiset, jotka olivat tietoisia kuolemanjälkeisessä elämässä, saivat työkseen ottaa vastaan kuolleita ja viedä heidät erilaisiin paikkoihin, erilaisten opettajien luo, jotka olivat olleet uskonnoissa pääopettajina, ja erilaisiin kuolemanjälkeisiin tiloihin, jotka heitä odottivat ja joita olivat itselleen elämän aikana valmistaneet. Meidän täytyy ymmärtää, että kuolemanjälkeisessä elämässä kaikki on symbolia, ja todellisuus on se sielullinen voima, mikä siinä vaikuttaa. Jos minä joudun jonkinlaiseen helvettiin, on se tuli, joka polttaa, minun sielussani, se tuli on siinä tajunnan maailmassa puhdistavana tulena, mutta minä osaan ottaa siitä tulesta vastaan sen verran, kuin osaan antaa puhdistaa itseäni, sitä, jota olen pitänyt pahana elämän aikana. Siis minä joudun siihen puhdistustuleen, joka on minussa itsessäni, mutta minun mielikuvitukseni symbolisoi sitä kaikilla realistisilla tavoilla, riippuen siitä, mitä olen kuullut tästä helvetistä yleensä ja riippuen siitä, kuinka suureen seuraan joudun, kuinka paljon on toisia samassa tilassa, joilloin on yhteisiä kokemuksia. Nuo auttajat, jotka vainajia voivat auttaa, kuljettavat heitä, ovat kuin enkeleitä ja samalla he tietysti koettavat selittää, mitä tämä

kuolemanjälkeinen elämä on, koettavat selittää, että tämä on vain ohimenevää kärsimystä, puhdistusta, jonka tehtävänä on avata heille taivaan ovet. Ja nyt ymmärrämme ilman muuta, että auttaja seisoo kuin probleemin edessä silloin, kun hänen on puhuttava ihmiselle, joka on helvetin tulessa ja joka uskoo, että hän on ikuisessa helvetissä, josta hänen ei on mahdollista päästä pois. Tämä on kristikunnassa kuin kysymysmerkki, vainaja uskoo, että hän on tuomittu ikuisen helvettiin; hän on tehnyt paljon rikoksia; hänen omatuntonsa moittii häntä siitä, ja hän on kuollut siinä uskossa, että hän joutuu ikuisen helvettiin. Silloin täytyy hänelle selittää, ettei se ole ikuista, mutta vainaja on itsepintainen uskossaan, siinä täytyy osata monella tavalla selittää ja auttaa, että hän lopulta selviäisi. Turhanpäiten on kristinuskossa asetettu vaikeuksia ihmisille, itsekkyydestä ja tietämättömyydestä on keksitty turhanpäiväisiä ja julmia käsityksiä kuolemanjälkeisestä elämästä.

Kolmas puoli tässä on se, kun vainajat viedään rauhaan ja onneen taivaaseen. Sekin on vainajan omassa sielussa, ja niin paljon kuin hänessä itsessään on mahdollisuutta ottaa vastaan rauhaa ja harmoniaa, joka kaikuu sävelten maailmassa, niin paljon voi hän ottaa sitä vastaan. Sitten lopullinen, joka kuuluu tähän taivaasmaailmaan, on, että hänessä herätetään voittamaton kaipuu Jumalaan. Taivaassakin täytyy ihmisen ikävöidä Jumalaa eli, niinkuin me myöskin voimme sanoa, korkeampaa minää, josta hänet eroitetaan kuollessa. Siihenhän hänen on yhdyttävä, ja se yhtyminen korkeampaan Minään täytyy tapahtua ennen kuin hän voi syntyä uudestaan maan päälle.

Mutta nyt me tahdomme kääntyä toiseen asiaan, nim. siihen, millä tavalla, niinkuin olen sanonut, rajaloosheissa, ei siis Salaisen Veljeskunnan keskuslooshissa, on koitettu auttaa kuolevia ja vainajia. Tämä on hyvin merkillinen piirre ihmiskunnan historiassa ja tavallaan se on lähempänä kaikkia uskontoja, sillä erilaisissa uskonnoissa on vähän eri tavalla koettu tätä keinoa. Keino kyllä on sama, voimme sanoa, mutta esim.

vanhassa Egyptissä keksittiin aivan uudenlainen piirre. Tämäkin keino tähtäsi siihen, että ihminen ei kadottaisi tajuntaansa kuolemassa. Nyt me muistamme, että Salaisen Veljeskunnan keskuslooshissa ei hyväksytty muuta, kuin sitä, että ihmisen täytyi elämässään, mietiskellessään, treenatessaan itseään, harjoittaa itseään niin, että hän saattoi kuolla itsetietoisesti. Elämänsä aikana hän myöskin tuli jonkin verran auttajaksi vainajien valtakunnassa. Mutta tämä toinen keino suunniteltiin rajaloosheissa, ja se tähtäsi siihen, että voitaisiin auttaa kuolevia ihmisiä yleisemmin, ei ainoastaan niitä, jotka ovat pitkin elämänsä valmistaneet itseään askeesilla ja treenauksella, vaan myöskin niitä ihmisiä, jotka ovat vähemmän olleet tilaisuudessa itseään harjoittamaan. Näistä ihmiskunnan viisaista oli niin säälittävää, että ihmisten yleensä piti kuolla tajuttomuuteen ja jäädä aivan luonnon varaan. Heistä tuntui, että pitäisi olla jokin keino, jolla estettäisiin ihmistä kadottamasta tajuntaansa ja autettaisiin häntä säilyttämään tajuntansa myöskin juuri tuon kynnyksen yli kulkiessa. Sillä jos hän voisi säilyttää tajuntansa, silloin hän saattaisi muuttaa kuolemanjälkeistä elämää, se ei olisi aivan luonnon varassa, vaan hän voisi asettaa oman ihmistahtonsa siihen, jouduttaa tai tehdä lyhyemmäksi sen mekaanisuutta, tehdä siitä enemmän itsetietoista elämää. Tämä viisaiden veljien unelma olisi erinomainen, kerrassaan ihmeellinen asia, mutta emme voi siihen mitään, että semmoista on tavoiteltu, meillä katolisessa ja protestanttisessa uskossa on sitä tavoiteltu, ja meillä on yhä tänäpäivänä jällellä siitä traditioneja. Katolisessa kirkossa annetaan messu ja viimeinen voitelu, siinä yritetään jotakin kuolinvuoteella. Samoin protestanttisessa kirkossa papit puhuvat kuolevalle ja siinä on synnintunnustus j.n.e. Tämä on traditioni kaikissa uskonnoissa, ja se on jällellä ihmeellisestä salatieteellisestä kokeilusta ja siihen Egyptissä yhtyi balsamoiminen. Ensin ei ryhdytty balsamoimiseen, vaan koetettiin sielullisella tavalla auttaa kuolevaa ihmistä. Ja millä tavalla sitä koetettiin? Nyt tiedämme, että kun ihminen on

kuolemaisillaan, nousee elämä, voimme sanoa, ikäänkuin jaloista ylöspäin, ensin jalat ja alaruumis tulevat tunnettomiksi, sitten vähitellen tajunta nousee ja pakenee ylöspäin. Mutta ihminen jää tajuikeksi päässä ja aivoissa pitkäksi aikaa, vaikka muu ruumis on tunnoton. Ja sitten tiedämme myös, että hänen aivoissaan, päässä, tapahtuu erikoinen fenomeeni, näiden fyysillisten aivojen hienompi eli eetterinen puoli vähän irroituu fyysillisistä aivoista, se vetäytyy sisään tai konsentroi itsensä, ettei se ole kiinni itse fyysillisissä aivoissa samalla tavalla kuin ollessamme päivätaunnassa, vaan niinkuin nukkuessa tajunta siirtyy pois sekä isoista että pienistä fyysillisistä aivoista ja menee eetteritajuntaan. Samoin tämä erikoisemmalla voimalla tapahtuu kuolemassa. Kuollessa ei ihminen siirry niin äkkiä, kuin nukkuessa, astralitajuntaan, vaan tajunta nousee eetteriaivoihin, ja koska tajunta on ainoastaan eetteriaineen ympäröimä, se vilkastuu erikoisesti. Me sanomme, että me muistamme alitajunnassa ja se merkitsee sitä, että meidän aivojemme fyysilliset molekyylit toimivat alitajunnassa, niissä on kuvat kaikista, mitä on tapahtunut tämän fyysillisen elämän aikana. Kun kuolemassa tajunta siirtyy eetteriaivoihin, on muisti elävä: se merkitsee, että ihminen käy läpi uudestaan koko elämänsä kaikissa yksityispiirteissä, mutta se tapahtuu hyvin äkkiä, muutamassa minuutissa. Puolessa tunnissa tapahtuu semmoista, mikä on tapahtunut kymmenien vuosien aikana, ja kuitenkin kaikki tapahtuu yksityiskohtaisesti, ja ihminen itse on kuin ulkopuolella koko tätä näytelmää, hän ei elä siinä, niinkuin hän eli fyysillisesti, hän katselee kuin suurta näytelmää ja arvostelee sitä aivan objektiivisesti ja hän nimittää kaikkea aivan objektiivisesti: hyvää, syntiä j.n.e. Ja hän on silloin kuin suuressa valossa. Jos me fyysillisessä, päivätaunnassamme saamme kokea sitä tilaa, niin sen yhteydessä on aina suuri valoilmio. Ja se on itse asiassa hänen korkeampi Minänsä, joka on silloin se elävä minätajunta, joka katselee. Ihminen ei silloin tuossa suuressa muistitilassa ole vain tuo tavallinen fyysillinen personallisuus, vaan hän on tosi itsensä,

korkeampi Itsensä, se Minä, joka on tämän fyysillisen persoonallisuuden takana. Hän on sen valossa ja siinä hän katselee mennyttä elämäänsä. Se on elämän kirja, jota hän lukee. Muutamissa uskonnoissa sanotaan, että se on tuomion kirja, sentähden, että ihminen korkeamman Itsensä valossa tuomitsee itsensä. Nyt siis ihmisen kuollessa luonto samalla tavalla asettaa hänet yhteyteen korkeamman Minänsä kanssa, kuin se tekee, ennen kuin ihminen syntyy maailmaan.

Tätä seikkaa silmällä pitäen nuo viisaat, jotka tunsivat rakastavansa ihmisiä ja vielä enemmän säälivänsä, ajattelivat, että ihmisiä voitaisiin auttaa. He ajattelivat näin: emmekö voisi pidättää tuota tilaa, miksikä me annamme ihmisen sitten, kun tämä suuri valaistus ja muistaminen on mennyt ohi, vaipua tajuttomuuteen herätäkseen sitten vasta uudestaan? Miksi emme nyt koettaisi pitää häntä täysin tajuisena? Me voisimme muutamilla maagillisilla seremonioilla ja sillä tavalla, että muistutamme kuolevalle, mistä on kysymys, pitää häntä tajuisaan: muutamia fyysillisiä lääkaritemppuja käyttämällä voisimme pitää häntä tajuisaan. Miksi emme sitä yrittäisi? – Ja he päättivät silloin, että sielun muistia on ylläpidettävä. Nyt korkeamman Minän tiedossa tai sen tajunnan salaisuudessa on olemassa kuva ihmisen kehityksestä. Ihmisen korkeammassa Minässä piilee täydellinen mahdollisuus ymmärtää, mikä elämä on, siis ymmärtää vihkimyksen mysterio, siis ymmärtää, millä tavalla kuolema on voitettava. Se piilee korkeammassa Minässä, sentähden, ettei korkeampi Minä kuole: sen korkeamman Minä täytyy personoitua, jotta se tulisi itsetietoiseksi, mutta siinä piilee tietoisuus kyllä totuudesta. Eihän se, joka ei kuole, voi millään tavalla ajatella kuolemaa. Sentähden, jos ajattelemme, kuvittelemme, että tuossa kuolinvuoteen ääressä on muutamia viisaita auttajia – niitä ei tarvitse olla kuin yksi, kaksi tai kolme – niin heidän ensimmäinen toimenpiteensä on se, että he sanovat kaikille omaisille: pois! Nuo omaiset, jotka surevat, häiritsevät. Ihmisen kuolemaa ei saa häiritä mikään suru, itku, ei mikään

voimakas tunne saa aaltoilla, kuolevan ympärillä täytyy olla ehdoton rauha. Jos siis nuo omaiset, kuten ihmiset yleensä, olivat semmoisia, että he kauhuissaan itkivät ja huusivat, oli auttajien tehtävä poistaa heidät. Tämä tuntuu ihmeelliseltä, mutta koko asia tähtäisi korkeampaan, ja luonto ei näy välittävän ihmisen surusta, meidän ystävämme kuolee sittenkin, ja viisaat eivät voi ottaa lukuun meidän heikkouksiamme: ei tässä ole mitään hätää, tuon teidän ystävänne pitää päästä rauhassa toiseen maailmaan ja teidän tulee auttaa häntä. Ja itämaisissa uskonnoissa on kyllä teroitettu, ettei kuolema ole niin hirvittävä asia, että siinä kadottaisimme omaisemme, ei kuolema mitään riistä, emme vaan kuolevilla silmillämme näe rakasta omaistamme, mutta hän näkee meidät kyllä. Sitä on koetettu itämailla teroittaa. Länsimailla taas on tullut aivan kuin muotiasiaksi, että me niin kauhistumme kuolemaa. Juuri tuo oppi ikuisesta helvetistä on tehnyt sen, sillä kuinka me voimme uskoa, luottaa Jumalaan, joka voi panna minun rakkaan isäni helvettiin. Eihän se ole Jumala, vaan piru. Se aika alkaa vähitellen mennä ohi, kun ihmiset, enemmän ja enemmän alkavat ymmärtää, että ikuinen helvetti on historiallinen pirullisuus, ja valhe, joka keksittiin.

Nuo viisaat veljet ovat siis saaneet pois kaikki häiritsevät olennot, ja he katselevat kuolevaa ja huomaavat, että elämä siirtyy ylöspäin ja he pitävät huolta, että elämä nousee aivoihin saakka, ettei se pyri ulos mistään muusta ruumiin kohdasta, ei sydämen kohdasta eikä muusta, vaan aivoista. Ohimennen sanottuna, tavallinen kulku on, kun ei kuolevaa häiritä, että elämänvoima nousee päähän, pyrkiäkseen päänlaista ulos. Tämä on karkeaa kieltä, mutta kun on kysymyksessä eetteriaine, on siis kysymyksessä aine, tapahtuu siis aineellinen ilmiö, vaikkakaan se aine ei ole fyysillisesti nähtävää, joten tapahtuu siis enemmän magneettinen, sähkömäinen ilmiö. Kun viisaat veljet näkevät, että tajunta on kuolevan aivoissa ja hän elää valossa, silloin joku heistä hiljaa kuiskaa kuolevan korvaan muistutuksen, selityksen, kuvauksen siitä, mitä tämä on, joka hänelle nyt tapahtuu: „sinä

olet nyt valossa, jumalallisessa valossa ja nyt sinun tehtäväsi on pysyä siinä valossa.“ Ja kun tämä on kuiskattu ja kun on huolehdittu siitä, että kuoleva on käynyt läpi elämänsä ja siis lähestyisi tajuttomuuden tilaa, silloin nämä veljet tai joku heistä alkaa ääneen lukea vihkimysdraamaa, siis esim. Egyptissä määrättyjä kohtia kirjasta, jota sanomme Kuolleitten Kirjaksi. Tuo veli luki vihkimysdraamaa, sillä se muistutti kuolevaa siitä, mikä oikea kuolemanjälkeinen elämä olisi. Hänen ei pidä mistään pelästyä; hänen pitää tietää, että kaikki, mikä tulee hänen eteensä, on hänestä itsestään. Kaikki ne eläimet, jotka mysterioissa esitettiin, kaikki tuomitsevat jumalat, jotka esiintyivät kuolemanjälkeisessä elämässä, kaikki ne selitettiin nyt kuolevalle: se kaikki on sinussa itsessäsi, omassa sielussasi, siitä se kaikki tulee esiin. Sinun ei pidä mitään pelätä, sinun tulee voittaa. Ja näiden kokeilijain kokemus oli se, että jos tuo kuoleva ihminen oli elämänsä aikana kuullut näistä asioista ja edes jonkun verran ajatellut niitä, silloin hänen mielensä, hänen huomionsa kiintyi, hän saattoi seurata. Ja asiaan kuului silloin, että tämän kuolevan auttaminen tällä tavalla saattoi kestää kauan aikaa, viikkokausia. Mutta jos hän ei ollut mitään kuullut tai ei ollut ollenkaan viitsinyt ajatella elämässään näitä asioita, silloin oli melkein mahdotonta kiinnittää hänen huomiotaan.

Siis nämä kokeilijaveljet tulivat siihen johtopäätökseen, että tällä tavalla ei saattanut erikoisemmin auttaa kuolevia ihmisiä, jolleivät he elämänsä aikana olleet niitä asioita ajatelleet tai niistä kuulleet. Mutta jos he olivat niitä ajatelleet ja niistä kuulleet, silloin saattoi heitä auttaa kuolevina ja sitten vainajina, kun olivat siirtyneet kynnyksen yli, sillä tavalla, että heidän olonsa näissä vaikeissa puhdistustiloissa suuresti lyheni. Muuten ei juuri voinut heitä auttaa. Mutta merkitsi paljon sekin, että tuo helvetin tila ja kiirastulen tila edes jonkun verran lyheni, ja se saattoi suuressa määrin lyhetä. Mutta sen kyllä kokeilijaveljet huomasivat, ettei heillä ollut valtaa onnen eli taivastilan yli, eivät he voineet auttaa heitä sillä tavalla, että he olisivat pysyneet itsetietoisina taivaassa

tai että he olisivat voineet vedota korkeampaan minäänsä. Kärsimyksen suhteen he saattoivat auttaa vainajia, ja se oli paljon sekini.

Nyt huomatkamme: tämä traditioni on kaikista eksoterisistä uskonnoista hävinnyt, sentähden, kuten edellisessä esitelmässä sanottiin, nuo nykyaikana käytetyt messut ja ripitykset auttavat ihmistä ainoastaan kuoleman hetkellä, ne auttavat kuolemaan rauhassa, mutta eivät auta säilyttämään itse tajuntaa, päinvastoin ne ovat kuin unilääkettä, joka ottaa pois kaiken vaivaavan tajunnan. Ne ovat siis vastakohtana sille, mitä alkuaan tarkoitettiin. Niin on aina käynyt salatieteellisissä asioissa: jos mitä suurta viisautta, mitä maagillista tekniikkaa on yritetty opettaa ihmisille, siitä on ennenpitkää aina tullut oma vastakohtansa, irvikuva. Se on meidän kohtalomme täällä maan päällä, me olemme niin tietämättömiä, me emme ymmärrä luontoa emmekä niiden auttajien hyvää tahtoa, jotka yrittävät meitä auttaa. Mutta alkuaan oli olemassa semmoinen traditioni ja voi olla vielä pienemmissä uskonnollisissa piireissä elämässä tämä vanha traditioni ja maagillinen yritys, ehkä Tibetissä, Indiassa ja Egyptissä. Egyptissä siihen vielä lisättiin balsamoiminen. Ajateltiin, että kun fyysillinen ruumis säilytettiin, silloin säilytettiin myöskin eetteriruumis: se ei hajonnut alkuosiinsa, kun fyysillinen ruumis oli jälellä, ainakin eetteriruumis säilyi hengissä paljon kauemmin kuin muuten, ja kun se säilyi hengissä, niin ihmisen tajunta voitiin pitää kiinni siinä, sitä ei päästetty menemään heti astralimaailmaan eli varsinaiseen tuonelaan. Ihmisen tajunta säilyi siten eetteriruumiissa, sillä tarkoitus oli, että hän siinä olisi kauemmin tilaisuudessa harjoittamaan omaa itsetietoisuuttaan ja pitämään yhteyttä korkeamman minänsä kanssa. Se on alkuperäinen tarkoitus balsamoimisella. Sitten myöhemmin balsamoiminen kaikkine maagillisine loitsuineen tähtäsi siihen, ettei ihminen joutuisi piinan tilaan kuoleman jälkeen, vaan saisi elää tässä näkyväisessä maailmassa, tosin näkymättömänä, mutta kuitenkin

olla tässä mukana. Se oli silloin egyptiläisten mielestä hausempaa kuin joutua kuolemanjälkeiseen elämään, vaikkakin näkymättömänä liikkua täällä, niin että jos istuutui tuolille, saattoi joku elävä ihminen istua sille suurena epäkohteliaisuutena vainajaa kohtaan. Ihmisistä oli hausempaa ajatella, että tämä personallinen tajunta säilyi edes jonkun aikaa kuoleman jälkeen, ennenkuin tosi tuli kysymykseen. Se oli degeneroitua balsamoimista, mutta alkuaan oli sen tarkoitus toinen.

Nämä asiat ovat siis ylen salaperäisiä ja salaista laatua, mutta ne paljastavat myöskin, mitä ajatuksia, suunnitelmia, unelmia, on voinut liikkua suurten ihmisten sieluissa, niiden, jotka ovat tahtoneet ihmiskunnan parasta, jotka ovat tahtoneet viedä ihmiskunnan kehitystä eteenpäin, jotka ovat tahtoneet auttaa ihmisyksilöitä.